

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

24. november 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – samarbejdet om civile retlige spørgsmål – forordning (EU) nr. 1215/2012 – retternes kompetence – artikel 7, nr. 1) og 2) – specielle kompetenceregler i sager om erstatning uden for kontrakt – søgsmål med påstand om forbud mod handelspraksis, der betragtes som værende i strid med konkurrenceretten – påstand om misbrug af dominerende stilling materialiseret ved den handelspraksis, som kontraktbestemmelserne indebærer – onlineplatformen Booking.com, der benyttes til reservation af overnatningssteder«

I sag C-59/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) ved afgørelse af 11. december 2018, indgået til Domstolen den 29. januar 2019, i sagen

Wikingerhof GmbH & Co. KG

mod

Booking.com BV,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev og A. Prechal samt dommerne T. von Danwitz, C. Toader, M. Safjan (refererende dommer), D. Šváby, S. Rodin, K. Jürimäe, C. Lycourgos og P.G. Xuereb,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitssekretær: kontorchef D. Dittert,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 27. januar 2020,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Wikingerhof GmbH & Co. KG ved Rechtsanwälte V. Soyez og C. Aufdermauer,
- Booking.com BV ved Rechtsanwälte T. Winter, N. Hermann, L. Alexy og C. Bauch,
- den tjekkiske regering ved M. Smolek, J. Vlácil og A. Kasalická, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

– Europa-Kommissionen ved M. Heller og G. Meessen, som befuldmægtigede,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. september 2020,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Wikingerhof GmbH & Co. KG, et tysk selskab, som driver et hotel i Schleswig-Holstein (Tyskland), og Booking.com BV, et selskab efter nederlandsk ret med hjemsted i Nederlandene, som driver en platform, der benyttes til reservation af overnatningssteder, vedrørende visse former for praksis udvist af sidstnævnte selskab, som af Wikingerhof hævdes at udgøre misbrug af en dominerende stilling.

Retsforskrifter

- 3 15., 16. og 34. betragtning til forordning nr. 1215/2012 har følgende ordlyd:
 - »(15) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtets bopæl som det principielle kriterium. Dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af tvistens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund. For at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og undgå kompetencekonflikter bør juridiske personers bopæl defineres selvstændigt.
 - (16) Som kompetencekriterium bør sagsøgtets bopæl suppleres med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje. Kriteriet nær tilknytning bør tjene til at skabe retssikkerhed og undgå muligheden for, at sagsøgte indstævnes for en ret i en medlemsstat, som vedkommende ikke med rimelighed kunne forudse. Dette er navnlig vigtigt i tvister angående forpligtelser uden for kontrakt, der er opstået i forbindelse med krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser.
- [...]
- (34) Kontinuiteten mellem [konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978, L 304, s. 17), som ændret ved de efterfølgende konventioner om nye medlemsstaters tiltrædelse af denne konvention], [Rådets] forordning (EF) nr. 44/2001 [af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1)] og nærværende forordning bør sikres, og i den forbindelse bør der fastsættes overgangsbestemmelser. Samme kontinuitet bør gælde med hensyn til Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af [denne konvention] og de forordninger, der er trådt i stedet for den.«

- 4 Kapitel II i forordning nr. 1215/2012 med overskriften »Kompetence« indeholder bl.a. en afdeling 1 med overskriften »Almindelige bestemmelser« og en afdeling 2 med overskriften »Specielle kompetenceregler«. Nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, som er indeholdt i denne afdeling 1, bestemmer:

»Med forbehold af denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

- 5 Artikel 7 i forordning nr. 1215/2012, der findes i afdeling 2 i forordningens kapitel II, har følgende ordlyd:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat:

[...]

- 1) a) i sager om kontraktforhold ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes

[...]

- 2) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjjelsen er foregået eller vil kunne foregå

[...]«

- 6 Artikel 25, stk. 1, der er indeholdt i afdeling 7 i kapitel II i forordning nr. 1215/2012, og som har overskriften »Aftaler om værneting«, bestemmer:

»Såfremt parterne, uanset deres bopæl, har aftalt, at en ret eller retterne i en medlemsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller disse retter kompetente, medmindre aftalen er materielt ugyldig efter loven i den pågældende medlemsstat. [...]«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 7 I marts 2009 indgik Wikingerhof en standardkontrakt med Booking.com, hvori der bl.a. bestemtes følgende:

»Almindelige forretningsbetingelser

Hotellet erklærer, at det har modtaget en kopi af de almindelige forretningsbetingelser, version 0208, [...] fra Booking.com. Disse findes online på Booking.coms hjemmeside [...]. Hotellet bekræfter at have læst, forstået og accepteret betingelserne. Betingelserne er en grundlæggende del af den foreliggende kontrakt [...]«

- 8 Efterfølgende ændrede Booking.com flere gange disse almindelige forretningsbetingelser, der var tilgængelige på dette selskabs extranet, hvor hotelinformationerne kan ajourføres, og hvor der er adgang til reservationsoplysningerne.

- 9 Wikingerhof modsatte sig skriftligt, at der til kontrakten med Booking.com blev føjet en ny version af de almindelige forretningsbetingelser, som Booking.com den 25. juni 2015 havde meddelt sine medkontrahenter. Wikingerhof var af den opfattelse, at selskabet ikke havde noget andet valg end at

indgå nævnte kontrakt på grund af Booking.coms stærke position på markedet for hotelformidlingsydelser, selv om visse former for praksis udvist af Booking.com er urimelige og dermed i strid med konkurrenceretten.

- 10 Wikingerhof anlagde sag ved Landgericht Kiel (den regionale ret i første instans i Kiel, Tyskland) med påstand om, at det blev forbudt Booking.com – uden Wikingerhofs samtykke – at tilføje betegnelsen »fordelagtig pris« eller »nedsat pris« til den af hotellet fastsatte pris på hotelreservationsplatformen, at afskære Wikingerhof fra at få adgang til de kontaktoplysninger, som dets aftalepartnere angav på denne platform, og endelig at gøre placeringen i søgeresultaterne af det hotel, der drives af Wikingerhof, betinget af en provision på over 15%.
- 11 Booking.com fremsatte en formalitetsindsigelse med henvisning til, at Landgericht Kiel (den regionale ret i første instans i Kiel) ikke havde stedlig og international kompetence, for så vidt som der findes en værnetingsaftale i kontrakten indgået med Wikingerhof, ifølge hvilken det er retterne i Amsterdam (Nederlandene), der har kompetence til at påkende tvister vedrørende aftalen.
- 12 Landgericht Kiel (den regionale ret i første instans i Kiel) fastslog, at den ikke kunne påkende den af Wikingerhof anlagte sag på grund af manglende stedlig og international kompetence. Denne dom blev stadfæstet efter appel ved dom afsagt af Oberlandesgericht Schleswig (den regionale appeldomstol i Slesvig, Tyskland), som fastslog, at det i den foreliggende sag ikke var godtgjort, at der var tale om en sag om opfyldelse af en kontraktlig forpligtelse i henhold til artikel 7, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 eller en sag om erstatning uden for kontrakt i henhold til denne forordnings artikel 7, nr. 2).
- 13 Wikingerhof har til prøvelse af denne dom iværksat revisionsanke ved Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland).
- 14 Denne ret har anført, at spørgsmålet om den eventuelle betydning for kompetencen for de tyske retter, hvorved Wikingerhof har anlagt sag, af den af Booking.com påberåbte værnetingsaftale ikke opstår, eftersom denne værnetingsaftale ikke er gyldigt indgået i overensstemmelse med betingelserne i artikel 25 i forordning nr. 1215/2012.
- 15 I den foreliggende sag er revisionsanken støttet på et anbringende om, at appelinstanten begik en fejl ved at finde, at den sag, der var indbragt for den, ikke henhørte under dens kompetence til at påkende sager om erstatning uden for kontrakt som omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012.
- 16 Ifølge den forelæggende ret, som har henvist til dom af 5. juli 2018, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-27/17, EU:C:2018:533), er der tale om en sag om erstatning uden for kontrakt som omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012, når sagens genstand er en påstand om, at en sagsøgt pålægges civilretligt erstatningsansvar, eller om nedlæggelse af forbud, og dette støttes på, at den foreholdte adfærd udgør misbrug af dominerende stilling. Et sådant misbrug af dominerende stilling kan følge af, at det stilles som vilkår for indgåelse af en aftale, at urimelige forretningsbetingelser godkendes.
- 17 Denne ret er tilbøjelig til at mene, at hovedsagen er en sag om erstatning uden for kontrakt som omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012, for så vidt som Wikingerhof kun accepterede at underskrive de pågældende kontraktvilkår, som selskabet finder urimelige, på grund af Booking.coms dominerende stilling, og derfor ikke frivilligt har samtykket hertil. Tvisten i hovedsagen indebærer således ikke alene spørgsmålet om fortolkningen af denne kontrakt, men rejser ligeledes spørgsmålet om, hvorvidt en angiveligt dominerende virksomheds krav om indgåelse af bestemte aftalevilkår skal anses for misbrug og dermed i strid med konkurrenceretten.

- 18 På denne baggrund har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 7, nr. 2), i [forordning nr. 1215/2012] fortolkes således, at værnetinget i sager om erstatning uden for kontrakt kan finde anvendelse, når der er tale om en sag, hvori en part søges tilpligtet at undlade at udvise bestemte former for adfærd, når der henses til, at den kritiserede adfærd er dækket af kontraktmæssige bestemmelser, men sagsøgeren gør gældende, at disse bestemmelser beror på misbrug af sagsøgtens dominerende stilling?«

Det præjudicielle spørgsmål

- 19 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret således nærmere bestemt oplyst, om artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en sag, hvorunder der er nedlagt påstand om, at en part tilpligtes at undlade visse former for adfærd, der er udvist inden for rammerne af kontraktforholdet mellem sagsøgeren og sagsøgte, og som er støttet på et anbringende om sidstnævntes misbrug af dominerende stilling i strid med konkurrenceretten.
- 20 Indledningsvis bemærkes, at i overensstemmelse med 34. betragtning til forordning nr. 1215/2012 ophæver og erstatter denne forordning nr. 44/2001, hvilken selv erstattede konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved de efterfølgende konventioner om nye medlemsstaters tiltrædelse af denne konvention. Den af Domstolen anlagte fortolkning af bestemmelserne i disse sidstnævnte retlige instrumenter gælder derfor ligeledes for forordning nr. 1215/2012, når disse bestemmelser kan »sideslides« med hinanden. Dette er tilfældet for dels artikel 5, nr. 3), i den nævnte konvention og i forordning nr. 44/2001, dels artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, præmis 22).
- 21 Mens artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 fastlægger den generelle kompetence for retterne i sagsøgtens medlemsstat, fastsætter denne forordnings artikel 7, nr. 1) og 2), ikke desto mindre specielle kompetenceregler i sager om kontraktforhold og i sager om erstatning uden for kontrakt, der gør det muligt for sagsøgeren at anlægge sag ved retterne i andre medlemsstater.
- 22 I forbindelse med søgsmål, der henhører under den første kategori, gør nævnte forordnings artikel 7, nr. 1), det således muligt for sagsøgeren at anlægge sag ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes, mens det for søgsmål i den anden kategori i samme forordnings artikel 7, nr. 2), er fastsat, at der kan anlægges sag ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå.
- 23 Ifølge Domstolens faste praksis omfatter begrebet »sager om erstatning uden for kontrakt« som omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 ethvert krav om, at en sagsøgt pålægges et erstatningsansvar, der ikke er knyttet til en »sag[...] om kontraktforhold« som omhandlet i denne forordnings artikel 7, nr. 1), litra a) (jf. i denne retning dom af 27.9.1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, præmis 18, og af 12.9.2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, præmis19), dvs. at det ikke støttes på, at en person frivilligt har påtaget sig en retlig forpligtelse over for en anden person (dom af 20.1.2005, Engler, C-27/02, EU:C:2005:33, præmis 51).
- 24 I den foreliggende sag afhænger spørgsmålet om, hvorvidt den ret, ved hvilken Wikingerhof har anlagt sag, har kompetence til at påkende hovedsagen netop af den sontring, der skal foretages mellem på den ene side sager om erstatning uden for kontrakt som omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012, og på den anden side sager om kontraktforhold som omhandlet i denne forordnings artikel 7, nr. 1), litra a). Det fremgår nemlig af forelæggelsesafgørelsen, at hvis den påstand, der er

nedlagt af Wikingerhof, således måtte vedrøre sager om kontraktforhold og følgelig kunne anlægges ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes, har den ret, ved hvilken sagen er anlagt, ikke kompetence til at påkende den.

- 25 Ifølge Domstolens faste praksis skal de to specielle kompetenceregler, der er fastsat i nævnte bestemmelser, fortolkes selvstændigt, ud fra målene med og opbygningen af forordning nr. 1215/2012 for at sikre forordningens ensartede anvendelse i alle medlemsstaterne (jf. i denne retning dom af 27.9.1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, præmis 16, af 17.9.2002, Tacconi, C-334/00, EU:C:2002:499, præmis 19, og af 18.7.2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, præmis 27). Dette krav, som bl.a. gælder for afgrænsningen af det respektive anvendelsesområde for disse to regler, indebærer, at begreberne »sager om kontraktforhold« og »sager om erstatning uden for kontrakt« ikke kan forstås således, at der henvises til den kvalificering, som i den nationale lovgivning, der finder anvendelse, gives af det retsforhold, der foreligger i sagen for den nationale ret (jf. i denne retning dom af 13.3.2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, præmis 18).
- 26 Hvad for det første angår opbygningen af forordning nr. 1215/2012 er denne baseret på hovedreglen, hvorefter kompetencen tilkommer retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, mens de specielle kompetenceregler, der er fastsat i bl.a. forordningens artikel 7, udgør undtagelser fra denne hovedregel og som sådan skal fortolkes strengt (jf. i denne retning dom af 27.9.1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, præmis 19) og gensidigt udelukker hinanden ved anvendelsen af denne forordning.
- 27 Samtidig, og således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 87 i forslaget til afgørelse, er opbygningen karakteriseret ved den mulighed, som gives sagsøgeren for at påberåbe sig en af de specielle kompetenceregler, der er fastsat i nævnte forordning.
- 28 Hvad for det andet angår målene med forordning nr. 1215/2012 fremgår det af 16. betragtning til denne forordning, at de specielle kompetenceregler, som sagsøgeren kan påberåbe sig i henhold til dels nævnte forordnings artikel 7, nr. 1), dels forordningens artikel 7, nr. 2), blev indført baseret på, at der i de sager, som disse bestemmelser omhandler, foreligger en særligt snæver tilknytning mellem en påstand og den ret, som påstanden kan fremsættes for, på hensynet til god retspleje (jf. i denne retning dom af 4.10.2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, præmis 36).
- 29 Det må derfor fastslås, at anvendelsen af enten artikel 7, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 eller dennes artikel 7, nr. 2), for det første afhænger af sagsøgerens valg om at påberåbe sig en af disse specielle kompetenceregler, og for det andet af prøvelsen, der foretages af den ret, for hvilken sagen er anlagt, af de særlige betingelser, der er fastsat i disse bestemmelser.
- 30 Når en sagsøger påberåber sig en af de nævnte regler, er det i denne henseende nødvendigt for den ret, for hvilken sagen er anlagt, at efterprøve, om sagsøgerens påstande, uanset hvordan de kvalificeres i national ret, er af kontraktretlig karakter, eller derimod af erstatningsretlig karakter som omhandlet i nævnte forordning.
- 31 Navnlige, og således som generaladvokaten har anført i punkt 90 i forslaget til afgørelse, skal den ret, ved hvilken sagen er anlagt, i en sag mellem kontraktsparter anse en påstand for at vedrøre »sager om kontraktforhold« som omhandlet i artikel 7, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, eller »sager om erstatning uden for kontrakt« som omhandlet i forordningens artikel 7, nr. 2), afhængig af, om det er en forpligtelse, der støttes på kontraktforhold eller på erstatning uden for kontrakt, der danner grundlag for denne påstand (jf. i denne retning dom af 13.3.2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, præmis 26).
- 32 En sag vedrører således kontraktforhold som omhandlet i artikel 7, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1215/2012, hvis fortolkningen af den kontrakt, som forbinder sagsøgte med sagsøger, forekommer nødvendig for at fastslå lovligheden eller, i modsætning hertil, retsstridigheden af den adfærd, som

sidstnævnte foreholder førstnævnte (jf. i denne retning dom af 13.3.2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, præmis 25). Dette er bl.a. tilfældet med en sag, hvis grundlag hviler på bestemmelser i en kontrakt eller retsregler, som finder anvendelse i medfør af denne kontrakt (jf. i denne retning dom af 10.9.2015, Holterman Ferho Exploitatie m.fl., C-47/14, EU:C:2015:574, præmis 53, og af 15.6.2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, præmis 30-33).

- 33 Når sagsøgeren i stævningen derimod gør regler om erstatning uden for kontrakt gældende, nemlig overtrædelse af en forpligtelse pålagt ved lov, og det ikke forekommer nødvendigt at undersøge indholdet af den med sagsøgte indgåede kontrakt for at vurdere, om den adfærd, der foreholdes sagsøgte, er lovlig eller ulovlig, idet denne forpligtelse påhviler sagsøgte uafhængigt af denne kontrakt, vedrører grundlaget for søgsmålet erstatning uden for kontrakt som omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012.
- 34 I den foreliggende sag har Wikingerhof i stævningen gjort gældende, at der er sket en overtrædelse af tysk konkurrenceret, som fastsætter et generelt forbud mod misbrug af dominerende stilling, uafhængigt af enhver kontrakt eller andet frivilligt tilsagn. Konkret er Wikingerhof af den opfattelse, at selskabet ikke har haft andet valg end at indgå den pågældende kontrakt og tåle de efterfølgende ændringer af Booking.coms almindelige forretningsbetingelser på grund af sagsøgtes stærke position på det relevante marked, selv om visse dele af Booking.coms praksis er urimelige.
- 35 Hovedspørgsmålet i hovedsagen er således, om Booking.com har misbrugt sin dominerende stilling som omhandlet i konkurrenceretten. Som generaladvokaten har anført i punkt 122 og 123 i forslaget til afgørelse, er det for at fastslå lovligheden eller retsstridigheden i forhold til disse regler af den praksis, der foreholdes Booking.com, imidlertid ikke nødvendigt at fortolke kontrakten mellem parterne i hovedsagen, idet en sådan fortolkning højst er nødvendig for at fastslå indholdet af denne praksis.
- 36 Det må derfor fastslås, med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse, at sagen anlagt af Wikingerhof, for så vidt som den støttes på en lovbestemt forpligtelse til at afstå fra ethvert misbrug af dominerende stilling, vedrører erstatning uden for kontrakt som omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012.
- 37 Denne fortolkning er i overensstemmelse med målene om nærhed og hensynet til god retspleje, der forfølges med denne forordning, som omhandlet i 16. betragtning hertil og nævnt i nærværende doms præmis 28. Den kompetente ret i henhold til artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012, dvs. under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede retten på det marked, der påvirkes af den hævdede konkurrencebegrænsende adfærd, er bedst egnet til at træffe afgørelse om hovedspørgsmålet om, hvorvidt der kan gives medhold i denne påstand, bl.a. med hensyn til indsamling og vurdering af de i denne henseende relevante beviser (jf. analogt dom af 29.7.2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, præmis 34, og af 9.7.2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, præmis 38).
- 38 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en sag, hvorunder der er nedlagt påstand om, at en part tilpligtes at undlade visse former for adfærd, der er udvist inden for rammerne af kontraktforholdet mellem sagsøgeren og sagsøgte, og som er støttet på et anbringende om sidstnævntes misbrug af dominerende stilling i strid med konkurrenceretten.

Sagsomkostninger

- 39 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at denne bestemmelse finder anvendelse på en sag, hvorunder der er nedlagt påstand om, at en part tilpligtes at undlade visse former for adfærd, der er udvist inden for rammerne af kontraktforholdet mellem sagsøgeren og sagsøgte, og som er støttet på et anbringende om sidstnævntes misbrug af dominerende stilling i strid med konkurrenceretten.

Underskrifter